

Ted Snider: Ukrajina – Násilí před násilím

infokuryr.cz/n/2023/03/02/ted-snider-ukrajina-nasili-pred-nasilim

kuryr

2. března 2023

Násilí na Ukrajině je nepředstavitelné. Ale před násilím bylo násilí.

Mediální pokrytí vojenského konfliktu na Ukrajině bylo bezprecedentní. Hlavní americké sítě informovaly více o válce Ruska na Ukrajině než o válce USA v Iráku. Již před válkou na Ukrajině však existovaly velmi důležité vojenské aspekty, z nichž mnohé byly zaměřeny na převrat v roce 2014 a byly špatně hlášeny. Nedostatek zpráv je důležitý, protože tyto události hrály roli, která vedla k válce.

Ekonomický balíček

Dlouho před současnými nepokoji na Donbasu byla Ukrajina rozdělenou zemí. Etnické napětí táhlo zemi v minulosti opačnými směry. Severozápad a střední Ukrajina byly vždy orientovány na západ k Evropě, jihovýchod k východu k Rusku. Před protesty na Majdanu a pučem v roce 2014 stál ukrajinský prezident Viktor Janukovyč před volbou mezi ekonomickou aliancí s Evropskou unií nebo s Ruskem. Podle historických vzorů tehdejší průzkumy jasně ukázaly, že Ukrajinci byli téměř rovnoměrně rozděleni v otázce,

kteřou ekonomickou alianci si vybrat: na západ k Evropě nebo na východ k Rusku? Janukovyč se ocitl uprostřed přetahované. Rozhodnutí pro jeden ze dvou balíčků by rozdělilo zemi. Nerozdělila to jen tak. Roztrhla to.

Převrat a občanská válka, které následovaly, nebyly výsledkem volby mezi mírovými řešeními. Existovala vojenská dimenze, která se na Západě nehlásila. Ekonomická aliance nabízená EU byla také vojenskou aliancí. Emeritní profesor ruských studií z Princetonu Stephen Cohen tehdy napsal, že ekonomický návrh EU také obsahuje „bezpečnostní“ ustanovení... která by zřejmě podřídila Ukrajinu NATO.“ Ustanovení přinutila Ukrajinu, aby se „připojila k evropské „vojenské a bezpečnostní politice“. Nebyl to vlídný ekonomický návrh: měl jasně vojenské rozměry. Byl to trojský kůň, vojenská aliance v ekonomickém hávu.

Článek 4 Asociační dohody mezi EU a Ukrajinou uvádí, že dohoda bude „podporovat postupné sbližování v otázkách zahraniční a bezpečnostní politiky s cílem zvýšit integraci Ukrajiny do evropského bezpečnostního prostoru“. Článek 7 hovoří o konvergenci v oblastech bezpečnosti a obrany a článek 10 uvádí, že „strany prozkoumají potenciál vojenské a technologické spolupráce“. Rozhodnutím pro ekonomickou alianci EU by bylo i rozhodnutí o rozšíření NATO k hranici Ruska. Ale vojenské rozměry rozhodnutí vytvořit ekonomickou alianci zůstaly v západních médiích nezmíněné.

Euromajdan

Západní Ukrajina a ukrajinští nacionalisté považovali Janukovyčovo zpoždění při podpisu asociační dohody k EU za zradu ukrajinského nacionalistického rozhodnutí obrátit se na Evropu a Rusko. To vedlo k násilným protestům na Euromajdanu, převratu a autonomii Donbasu a militarizaci konfliktu.

Násilí, které následovalo po protestech na Majdanu, bylo široce hlášeno, ale média nedokázala adekvátně informovat o tom, že to byla „krajní pravice“, kdo, jak píše Nicolai Petro v *The Tragedy of Ukraine*, „odvrátil dynamiku Majdanu od pokojného protestu. . . .“ Volodymyr Ishchenko, přední odborník na radikální hnutí na Ukrajině, říká, že „Pravý sektor... strategicky rozšířil počáteční potyčky na plnohodnotné povstání.“ Dmytro Yarosh, vůdce Pravého sektoru, koalice několika krajně pravicových polovojenských organizací, řekl *Time* v roce 2014, že Pravý sektor „nashromáždil smrtící arzenál zbraní“. Ishchenko říká, že mají „nejméně 1500 ručních zbraní, pušek, kulometů,

Ale to, co byl Pravý sektor ochoten udělat s těmito zbraněmi, bylo tak málo hlášeno. Cílem protestů na Majdanu bylo sesazení Janukovyče prostřednictvím státního převratu. A nacionalisté byli připraveni k tomu použít tyto smrtící zbraně. Krajně pravicové milice obsadily budovy regionální a městské správy po celé střední a západní Ukrajině. „Tyto konfiskace byly obvykle doprovázeny prohlášeními,“ uvádí Petro, „že tyto regiony se odtrhnou, pokud se Janukovyč okamžitě odmítne vzdát moci. Yarosh řekl *Time*, že mají dostatek zbraní „k obraně celé Ukrajiny proti vnitřním okupantům“, čímž myslel Janukovyčovu vládu, pokud by jednání nešla podle jejich představ.

Krajně pravicové skupiny podle Iščenka řekly, že „účinně převzaly moc ve Lvově... v očekávání možné protipovstalecké operace, pokud bude Maiden poražena v Kyjevě.“ jejich porážka v Kyjevě plánovala zahájit odpor na západní Ukrajině. Vůdci Pravého sektoru se připravovali na zahájení partyzánské války proti vládě.

Militarizace krajně pravicové nacionalistické opozice a ochota jít do války proti vládě a odtrhnout se je podceňovaným vojenským rozměrem násilí před současným násilím.

Minský podvod

Puč byl nakonec úspěšný a byly to spíše východní než západní regiony Ukrajiny, které se vzbouřily proti převratové vládě a vyhlásily určitou formu autonomie.

Minské dohody byly nejlepším dostupným řešením násilí na Donbasu. Minské dohody byly zprostředkovány Francií a Německem, schváleny Ukrajinou a Ruskem a přijaty USA a OSN v letech 2014 a 2015. Nabídli Ukrajině příležitost ponechat Donbass a Donbasu šanci na mír a vládu, kterou si přála, mírovým navrácením Donbasu Ukrajině a poskytnutím plné autonomie.

Obchody zprostředkovali ruský prezident Vladimir Putin, ukrajinský prezident Pjotr Porošenko, německá kancléřka Angela Merkelová a francouzský prezident François Hollande. Každý z Putinových partnerů však nedávno tvrdil, že jednání v Minsku byla záměrným podvodem, který měl přilákat Rusko k příměří s příslibem mírového řešení a poskytnout Ukrajině čas na vybudování sil schopných dosáhnout vojenského řešení. Pokud lze jejich tvrzením věřit, zdánlivě mírová jednání byla zástěrkou toho, co bylo od počátku plánováno jako vojenské řešení. Tehdy stejně jako dnes se o násilí informovalo příliš málo.

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

11. 3. 2023 / 14.00 hod.

VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vyhlášení

**JINDŘICH KAZEMÍ - předseda PRO / JANA ZWYETEN KAMPLOVÁ - senátorka
VIBLÁK - bloger / a mnozí další**

První, kdo toto tvrzení učinil, byl Porošenko. Porošenko, který řekl, že při podpisu minských dohod věděl, že nebudou nikdy implementovány, řekl Financial Times, že Ukrajina nemá „vůbec žádné ozbrojené síly“ a že „velkým diplomatickým úspěchem“ dohod z Minsku je „to, že máme drželi Rusko od našich hranic – ne od našich hranic, ale od plně rozvinuté války“. Dohoda poskytla Ukrajině čas na vybudování armády v rámci přípravy na vojenské řešení. Porošenko řekl ukrajinským médiím a dalším zpravodajským kanálům: „Dosáhli jsme všeho, co jsme chtěli. Naším cílem bylo

Jeho evropští partneři s ním souhlasí. V rozhovoru pro Der Spiegel 1. prosince 2022 bývalá německá kancléřka Angela Merkelová řekla, že věří, že „během jednání v Minsku se jí podařilo získat Ukrajině čas, který potřebovala k lepšímu odrazení ruského útoku. Říká, že je nyní

silnou, dobře opevněnou zemí. Tehdy si je jistá, že Ukrajinu by Putinova vojska přepadla.” Toto přiznání Merkelová zopakovala 7. prosince v rozhovoru pro Die Zeit. “Dohoda z Minsku z roku 2014 byla pokusem dát Ukrajině čas,” řekla. Ukrajina „využila toto období k posílení, jak můžete vidět dnes. Ukrajina 2014/15 není Ukrajinou dneška.

Ve stejném měsíci vznesl totéž tvrzení druhý evropský vyjednávač. V rozhovoru z 28. prosince pro Kyiv Independent, kterého si média mimo Ukrajinu a Rusko zcela nevšimla, byl Hollande dotázán, zda věří, že jednání v Minsku byla navržena tak, aby zastavila ruský postup na Ukrajině. Odpověděl: „Ano, Angela Merkelová má v tomto bodě pravdu. Poté řekl: „Od roku 2014 Ukrajina posílila svou vojenskou pozici. Ve skutečnosti byla ukrajinská armáda úplně jiná než v roce 2014. Byla lépe vycvičená a vybavená. Ukrajinská armáda dostala tuto příležitost díky dohodám z Minsku.

Snad nejméně se v médiích uvádí, že podobné tvrzení nyní učinil ukrajinský prezident Voldymyr Zelenskyj. Pro Der Spiegel prý řekl, že na dohody pohlíží jako na „ústupek“ a že „překvapil“ Merkelovou a Macrona, když jim řekl, že „Minsk jako celek... takhle to udělat nemůžeme“.

Tím se kruh uzavírá: každý člověk zapojený do vyjednávání nebo provádění dohody z Minsku řekl, že jejím záměrem nikdy nebylo mírové řešení konfliktu na Donbasu. Místo toho byly dalším podexponovaným přípravkem na vojenské řešení. Tato tvrzení mohou, ale nemusí být pravdivá. Pokud jsou pravdivé, naplánovali a přispěli k násilí; pokud jsou špatné, přispívají k pokračování současného násilí tím, že podkopávají Putinovu důvěru v jednání s Ukrajinou a Západem.

Eskalace války na Donbasu

V předvečer ruské invaze na Ukrajinu bylo široce hlášeno zvýšení počtu ruských vojáků na východní hranici Donbasu. Doplnění zásob na západní hranici Donbasu, které invazi předcházelo, nebylo hlášeno. Ukrajina shromáždila podél své východní hranice s Donbasem 60 000 elitních vojáků doprovázených drony. Podle Richarda Sakwy, profesora ruské a evropské politiky v Kentu, existovaly „skutečné obavy“, že Ukrajina se chystá eskalovat svou sedm let starou občanskou válku a napadnout převážně etnicky ruský region Donbas.

A ukrajinské jednotky se shromáždily nejen na hranicích. Podle OSN k 81,4 % porušení příměří a civilních obětí za posledních sedm let došlo v „samozvaných republikách“. V únoru 2022 pozorovala mise pro sledování hranic Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) dramatický nárůst ukrajinského dělostřeleckého ostřelování v Donbasu. Podle pozorovatelů OBSE byly mezi 18. a 20. únorem dvě třetiny až tři čtvrtiny ostřelování odpáleny z ukrajinské strany dělicí linie směrem k ruské straně.

Toto násilí, které předcházelo válku jen o několik dní, je dalším důležitým vojenským rozměrem, který vedl k válce, o které se téměř nikdo nehlásil.

Od vojenských rozměrů ekonomického balíčku, který Západ nabízí Ukrajině, přes podexponovanou nacionalistickou militarizaci Euromajdanu, až po budování ukrajinských jednotek na hranicích Donbasu a dělostřelecké ostřelování za hranicemi a možné oklamání Minsku. dohod a zamýšleného vojenského řešení, existovala řada vojenských dimenzí vedoucích k válce, které zůstaly nehlášené. Přivést je zpět do příběhu událostí, které vedly k válce, by mohlo být důležité pro pochopení a řešení příčin války.

ZDROJ

Sdílet: